

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 319/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Surmom, Pavlice 183, proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. 640 908 6761 0 zo 17. júna 2022, upovedomeniu o spôsobe vybavenia podnetu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. Kd 394/22/1100-6 z 31. januára 2023 a upovedomeniu o vybavení opakovaného podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Gd 34/23/1000-5 zo 6. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2, a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. 640 908 6761 0 zo 17. júna 2022 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“) a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 149 ústavy upovedomením o spôsobe vybavenia podnetu Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kd 394/22/1100-6 z 31. januára 2023 (ďalej len „prípís krajskej prokuratúry“) a upovedomením o vybavení opakovaného podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Gd 34/23/1000-5 zo 6. apríla 2023 (ďalej len „prípís generálnej prokuratúry“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ako aj prípisý krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry zrušiť a vec vrátiť Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ žiada priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 47 Sa 12/2020 z 25. novembra 2021 zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 640 908 6761 0 z 30. júla 2020 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne z júla 2020“), ktorým bolo zmenené rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 640 908 6761 0 z 21. júna 2017. Vo veci priznania invalidného dôchodku, resp. spôsobu jeho výpočtu išlo už o v poradí tretie zrušujúce rozhodnutie krajského súdu. Sťažovateľ sa stal invalidným v roku 2004. Pointou sporu je, že sťažovateľ bol uznaný za invalidného najprv s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45 % od 31. mája 2016 do 20. decembra 2016, pričom v tomto čase dosahoval invalidný dôchodok sťažovateľa sumu 310 eur. Následne bol pokles jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť stanovený v rozsahu 75 %, avšak po prepočte výška priznaného invalidného dôchodku dosiahla sumu 219,60 eur.

3. Krajský súd rozhodnutie Sociálnej poisťovne z júla 2020 zrušil s odôvodnením, že *„Sprihliadnutím na zníženie miery poklesu schopnosti žalobcu vykonávať zárobkovú činnosť na 45 % od 31.05.2016 do 20.12.2016 a jej následné zvýšenie na 75 % od 20.12.2016, bude potrebné, aby žalovaná v novom rozhodnutí zrozumiteľným spôsobom žalobcovi ozrejmila dôvody, prečo a podľa akých právnych predpisov bolo potrebné žalobcovi už priznaný invalidný dôchodok od roku 2004 prepočítavať podľa predpisov, výpočet podľa ktorých je pre žalobcu nevýhodnejší, a v čom konkrétne táto zmena výpočtu v porovnaní s predchádzajúcim výpočtom spočíva. Pre účely presvedčivosti a zrozumiteľnosti rozhodnutia bude potrebné vysvetliť, z akých právnych dôvodov nebolo možné pri výpočte sumy invalidného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. a podľa zákona č. 461/2003 Z. z. za potrebnú dobu zamestnania na vznik nároku na invalidný dôchodok žalobcu považovať rozhodné obdobie piatich rokov z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity žalobcu v roku 2004 (kedy sa žalobca stal invalidným), ale pri výpočte sumy invalidného dôchodku orgán sociálneho poistenia vychádzal z obdobia piatich rokov z posledných desiatich rokov pred 20. decembrom 2016, kedy bola len zmenená miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť na 75 % z dočasne stanovených 45 %.“*

4. Po zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu Sociálna poisťovňa vo veci rozhodla napadnutým rozhodnutím tak, že sťažovateľovi priznala od 20. decembra 2016 invalidný dôchodok v sume 219,60 eur s príslušnými valorizáciami. Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne v napadnutom rozhodnutí po zhrnutí dovtedajšieho priebehu konania a vymedzení relevantných ustanovení v podstatnom vysvetlil, že *„Pretože k 20. decembru 2016 suma vyplácaného invalidného dôchodku, na ktorý bol prekvalifikovaný čiastočný invalidný dôchodok priznaný podľa zákona účinného do 31. decembra 2003 je 110,00 EUR mesačne, suma invalidného dôchodku, na ktorý Vám vznikol nárok podľa zákona účinného do 31. decembra 2003 (§ 29 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov) je 219,60 EUR mesačne a suma invalidného dôchodku, na ktorý vznikol nárok podľa zákona účinného od 1. januára 2004 (§ 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov) je 212,50 EUR mesačne, patri Vám invalidný*

dôchodok v najvyššej sume a nárok na dôchodky v nižších sumách zaniká. To znamená, že Vám patrí od 20. decembra 2016 invalidný dôchodok priznaný podľa § 263a a § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 529/2006 Z. z. a podľa § 29 zákona Č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov v sume 219,60 EUR mesačne.“

V súvislosti s potrebou vysvetlenia, prečo v prípade sťažovateľa Sociálna poisťovňa vychádzala z rozhodného obdobia piatich rokov z posledných desiatich rokov pred 20. decembrom 2016, a nie z tých pred vznikom samotnej invalidity, t. j. pred rokom 2004, generálny riaditeľ v rozhodnutí Sociálnej poisťovne uviedol, že zdravotný stav sťažovateľa bol na základe kontrolnej lekárskej prehliadky, prípadne na základe žiadosti sťažovateľa prehodnocovaný a definitívne bola miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75 % stanovená k 20. decembru 2016. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia Sociálnej poisťovne sa v tejto súvislosti tiež uvádza: „*Kedže sa žiadosť o zvýšenie, resp. prehodnotenie sumy poberaného čiastočného invalidného dôchodku považuje aj za žiadosť o uplatnenie nároku na invalidný dôchodok podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, bol Váš nárok na invalidný dôchodok posúdený aj podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov.“*

5. Sťažovateľ sa nespokojný s posledným rozhodnutím Sociálnej poisťovne obrátil na generálnu prokuratúru s podnetom na vykonanie prokurátorského dozoru. Generálna prokuratúra postúpila podnet sťažovateľa z 30. septembra 2022 príslušnej krajskej prokuratúre. Krajská prokuratúra vybavila podnet napadnutým prípisom, v ktorom za spornú skutočnosť označila otázku určenia rozhodného obdobia dôchodkového poistenia, z ktorého sa mala vypočítať výška invalidného dôchodku. Krajská prokuratúra zároveň zhrnula, že sťažovateľ rozhodnutie Sociálnej poisťovne považoval za nezákonné v troch líniách: (i) zmena percentuálneho rozsahu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bez faktickej zmeny zdravotného stavu, (ii) namietanie nesprávnej výšky priznaného invalidného dôchodku s prihliadnutím na to, že sťažovateľ je invalidný od 4. decembra 2003, a nie od 20. decembra 2016, a (iii) napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne ignoruje názor krajského súdu a sťažovateľovi priznáva nižší invalidný dôchodok, než mu v skutočnosti patrí.

Krajská prokuratúra v nadväznosti na námietky o zmenách v percentuálnom rozsahu miery schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť uviedla, že napriek tomu, že sťažovateľove argumenty sa javia ako logické, posúdenie zdravotného stavu nie je právnou otázkou, ktorou by sa prokuratúra ako orgán dozoru mohla zaoberať. Jediným orgánom kompetentným na konštatovanie, že predmetné lekárske posudky nie sú dostatočným podkladom na rozhodnutie, je príslušný súd.

Vo vzťahu k určeniu výšky invalidného dôchodku krajská prokuratúra považovala „*za rozhodujúci fakt, že dňa 12.09.2016 vydala Sociálna poisťovňa, ústredie pod č. 640 908 6761 0 rozhodnutie, ktorým [REDAKOVANÉ] odňala invalidný dôchodok. Toto rozhodnutie nebolo napadnuté opravným prostriedkom a je doposiaľ právoplatné.“* Je nesporné, že sťažovateľ bol invalidný od roku 2004 a zároveň bol poberateľom najprv invalidného dôchodku, neskôr čiastočného invalidného dôchodku a v súčasnosti má opäť nárok na poberanie invalidného dôchodku: „*V zmysle dávkového konania však nejde o jedno konanie, v rámci ktorého by bol invalidný dôchodok zvyšovaný, resp. znižovaný. Naopak, v roku 2016 mu bol invalidný dôchodok odňatý a bol mu*

priznaný čiastočný invalidný dôchodok. Keďže v súčasnosti opätovne splňa zákonné podmienky na priznanie invalidného dôchodku, bol mu invalidný dôchodok vypočítaný od počiatku a nanovo, teda z obdobia rokov od 2006 do roku 2016 (bez ohľadu na skutočnosť, že už predtým poberal invalidný, resp. čiastočne invalidný dôchodok)... Nemožno nesúhlasit' s Vaším tvrdením, že výpočet výšky invalidného dôchodku Vašmu klientovi je pre neho nevýhodnejší než invalidný dôchodok, ktorý mu bol priznaný ešte v roku 2004. Prokuratúra však nedisponuje oprávnením, ktorým by mohla opatrením napadnúť zákonný postup orgánu verejnej správy, ktorý sa javí ako príliš tvrdý, resp. v neprospech účastníka konania. V tomto prípade má širšie právomoci správny súd, ktorému zákon priznáva aj väčší rozsah oprávnení vo vzťahu k posudzovaniu jednotlivých skutočností, ktoré majú vplyv na priznanie invalidného dôchodku, vrátane momentu vzniku invalidity, resp. jej trvania.“

Napokon krajská prokuratúra vo vzťahu k poslednému okruhu námietok konštatovala, že podľa jej názoru sa generálny riaditeľ dostatočne vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré mu krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí uložil zodpovedať.

6. Sťažovateľ adresoval generálnej prokuratúre „*Žiadosť o preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu*“, v ktorej pripis krajskej prokuratúry označil za nezákonný a nedostatočne odôvodnený.

Generálna prokuratúra označila podanie sťažovateľa ako opakovaný podnet, ktorý odložila. V napadnutom prípise uviedla, že po preskúmaní spisového materiálu vrátane vybavenia podnetu sa so závermi krajskej prokuratúry plne stotožňuje.

Vo vzťahu k námietkam o posúdení správnosti lekárskeho posudku uviedla, že „*Prokurátor je oprávnený len preskúmať, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí ustanovených zákonom. Preskúmaním namietaného rozhodnutia som nezistila nezákonnosť a toto považujem za správne*“. Generálna prokuratúra tiež poukázala na relevantné ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k určaniu doby, od ktorej sa stanovila konkrétna výška invalidného dôchodku sťažovateľa, generálna prokuratúra uviedla: „*V posudzovanej veci sú taktiež jedným z rozhodujúcich skutočností (právoplatné) rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie č. 640 908 6731 0-I z 12.09.2016 o odňatí invalidného dôchodku od 20.10.2016 a rozhodnutie č. 640 908 6731 0 z 09.09.2016 o priznaní čiastočného invalidného dôchodku od uvedeného dátumu. Invalidný dôchodok bol prvotne p. [REDAKOVANÉ] priznaný podľa predpisov účinných pred 01.01.2004. Na základe žiadosti bol jeho zdravotný stav opätovne prehodnotený podľa predpisov účinných do 31.12.2003. Invalidný dôchodok bol na základe žiadosti zároveň posúdený aj podľa zákona o sociálnom poistení, a to vo vzťahu k dlhodobo nepriaznivému zdravotnému stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Po splnení podmienok nároku na invalidný dôchodok vznikol p. [REDAKOVANÉ] nárok na invalidný dôchodok podľa § 71 ods.1 zákona o sociálnom poistení.*“ Aj generálna prokuratúra zdôraznila, že pri podaní žiadosti o prehodnotenie zdravotného stavu sa takáto žiadosť posudzuje aj ako žiadosť o uplatnenie nároku na invalidný dôchodok. Sociálna poisťovňa uznala sťažovateľa za invalidného s celkovou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 75 % pri súčasnom splnení podmienky nároku na výplatu invalidného dôchodku, na ktorý bol prekvalifikovaný invalidný dôchodok priznaný podľa zákona účinného do 31. decembra 2003, a invalidného dôchodku podľa zákona účinného od 1. januára 2004. Zároveň platí, že pri súbehu

dôchodkov sa vypláca dôchodok vo vyššej sume a nárok na dôchodok v nižšej sume zaniká. Z uvedeného generálna prokuratúra uzavrela, že sťažovateľ „bol od 20.12.2016 uznaný za invalidného podľa § 29 ods. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov. Jeho nárok priznaný predtým zanikol a od 20.12.2016 vznikol (nový) nárok na invalidný dôchodok.“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že správnu žalobu proti napadnutému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne nepodal, pretože to vzhľadom na predchádzajúce tri zrušujúce rozhodnutia nepovažoval za účinný nástroj na ochranu svojich práv.

8. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ opätovne poukázal na to, že v roku 2004 bol uznaný za invalidného, jeho zdravotný stav sa nezmenil na rozdiel od záverov Sociálnej poisťovne o miere jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. V tejto súvislosti namietal, že zo žiadnej lekárskej správy nevyplýva, že by bol – pokiaľ ide o jeho zdravotný stav – v remisii.

9. Vo vzťahu k napadnutým prípisom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry sťažovateľ namietal, že sa nevenovali jeho vecným argumentom uvádzaným v podaných podnetoch. Pokiaľ sa prokuratúra odmietla zaoberať správnosťou lekárskeho posudku, sťažovateľ namietal, že táto nie je ničím limitovaná.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kladie otázku: „Ako je možné, že pri tom istom zdravotnom postihnutí tej istej osoby sťažovateľa v rozmedzí 7 mesiacov, počas ktorej bol sťažovateľ stále rovnako invalidný, je výpočet výšky jeho primeraného hmotného zabezpečenia iný.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia práva na súdnu ochranu a primerané hmotné zabezpečenie napadnutým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ktorým bol sťažovateľovi priznaný invalidný dôchodok. Sťažovateľ presvedčený o nesprávnom určení jeho výšky žiadal krajskú prokuratúru a následne generálnu prokuratúru o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne. Sťažovateľove podnety boli krajskou prokuratúrou, ako i generálnou prokuratúrou odložené.

III.1. K napadnutému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne:

12. *Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti treba považovať za neprípustnú. Podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.*

13. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitého zreteľa.

14. Nevyžitie zákonnej možnosti podať správnu žalobu nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemali inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

15. Sťažovateľ skutočnosť, že proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne nepodal správnu žalobu, odôvodnil iba subjektívnym presvedčením o neefektívnosti tohto nástroja. Avšak ústava ani zákon o ústavnom súde neprípúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

16. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd ústavnou sťažnosťou proti napadnutému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne meritórne nezaoberal a túto odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému prípisu krajskej prokuratúry:

17. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v podaniach adresovaných generálnej prokuratúre (ktorá postúpila podnet príslušnej krajskej prokuratúre).

18. Ústavný súd bez potreby citovania jednotlivých pasáží vybavenia podnetu krajskou prokuratúrou konštatuje, že (hoci boli podnet i opakovaný podnet odložené) krajská prokuratúra sa všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa ústavne udržateľným spôsobom zaoberala.

III.3. K napadnutému prípisu generálnej prokuratúry:

19. Ústavný súd konštatuje, že túto časť ústavnej sťažnosti je potrebné odmietnuť z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

20. Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na opakovaný podnet sťažovateľa primeraným spôsobom a v zákonom stanovenej lehote reagovať (§ 31 a § 35 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov).

Po preskúmaní napadnutého prípisu generálnej prokuratúry i prípisu krajskej prokuratúry (vzhľadom na to, že z pohľadu konania tvoria jeden celok) ústavný súd konštatuje, že sa s podaným podnetom sťažovateľa s prihliadnutím na jeho prednesené argumenty dostatočne zaoberali a na kladené otázky poskytli jednoznačné odpovede. Generálna prokuratúra si v napadnutom prípise splnila povinnosť preskúmať relevantné namietané skutočnosti riadne a ústavne udržateľným spôsobom. Z napadnutého prípisu (v spojení s prípisom krajskej prokuratúry) jednoznačne vyplýva, že prokuratúra posúdila a preskúmala zákonnosť napadnutého rozhodnutia Sociálnej poisťovne a identifikovala momenty rozhodné pre určenie výšky invalidného dôchodku vrátane odpovedí súvisiacich s určením rozhodnej doby na výpočet výšky invalidného dôchodku a začiatku plynutia takto priznaného hmotného zabezpečenia. V sťažovateľovej veci bolo rozhodné, že rozhodnutie, ktorým mu bol odňatý invalidný dôchodok, bolo právoplatné a správnu žalobou nenapadnuté. Následne bolo potrebné nárok sťažovateľa posudzovať v rámci aktuálne platných právnych predpisov ako novú žiadosť o invalidný dôchodok. Ani ústavný súd v tomto štádiu nemôže prehodnocovať závery posudkového lekára, pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnosť zmeny určenia miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Tieto námietky mal sťažovateľ uplatniť v rámci odvolacieho konania v aktuálnom čase, prípadne v správnej žalobe.

Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s požiadavkami sťažovateľa, nemôže sama osebe zakladať porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. V zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, a preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti (m. m. IV. ÚS 534/2012).

22. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by postupom generálnej prokuratúry a jej napadnutým prípisom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv tak, že by to umožňovalo vysloviť porušenie jeho práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnú

sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné znovu zopakovať, že podanie podnetu, opakovaného podnetu a prípadne ďalšieho opakovaného podnetu prokurátorovi podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov nepredstavuje jedinú možnosť ochrany práv sťažovateľa, ktorý v podstate nesúhlasí s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, proti ktorému mal možnosť využiť aj iné prostriedky právnej ochrany, predovšetkým možnosť obrátiť sa na všeobecný súd v rámci správneho súdnictva.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku [§ 56 ods. 2 písm. a), d) a g) zákona o ústavnom súde] bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (finančné zadosťučinenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu